

Mục lục

7 ngày - Thất thiên

7 NGÀY - THẤT THIÊN

CXS

www.dtv-ebook.com

7 ngày - Thất thiên

7 ngày - Thất thiên

Tác giả: CXS

Thể loại: Hài, cổ trang, đam mỹ

Dịch: QT

Edit: Tử Linh

Tình trạng bản gốc: Hoàn (7 chương)

Tình trạng edit: Hoàn

Văn án:

Nhị trang chủ của Trầm gia trang Trầm Hành, trong lúc bị đầy đi chăn ngựa thì, gặp phải một hái hoa tặc từ trên trời rơi xuống.

Một hái hoa tặc rất chuyên nghiệp, rất nghiêm túc, rất đẹp.

Trong thời gian bảy ngày, y cần phải dùng đến thủ đoạn gì để đối phó với hắn đây?

"Làm không được cũng không quan hệ, tiến hẳn luôn đi." -- Trầm Phiên

"Quốc sắc thiên hương..... !" -- Âu Dương Thất

"Tha ra ngoài băm cho chó ăn!" -- Trầm Bình

----** _____ **----

Một câu chuyện ngắn như một cuốn nhất kí bảy trang ghi lại quá trình từ khi gặp mặt đến lúc nảy sinh tư tưởng bỏ nhà theo giai của bạn nhị thiếu gia Trầm Hành ^^

----** _____ **----

Ngày đầu tiên

[1]

Ta lần đầu tiên nhìn thấy Duẩn Trình, là ở trong chuồng ngựa phía sau nhà ta.

Ta đang ngủ trên một đồng rơm rạ, đột nhiên cảm thấy một luồng gió mạnh thổi qua trên đỉnh đầu, kinh nghiệm nhiều ngày ngủ ở trong chuồng ngựa khiến ta nhanh nhẹn hướng bên cạnh lăn một cái, lập tức, có vật gì đó ầm một tiếng rơi vào trên vị trí mới nãy ta còn đang nằm, làm rơm rạ bay lên vô số.

Lúc đầu ta cho rằng là ở bên cạnh ta, Đạp Tuyết của đại ca lại đá hậu nữa.

Sau ta mới phát hiện mình sai rồi; rơi vào trên rơm rạ chính là một con người.

Nhưng kỳ thực ta cũng không sai hoàn toàn, bởi vì lúc người kia ngã xuống, Đạp Tuyết quả nhiên đã đá hậu.

[2]

Sau lại ta mới biết kỳ thực võ công Duẩn Trình rất lợi hại, hơn nữa rất có danh tiếng trên giang hồ.

Nhưng lúc đó ta không nhận ra điều này. Thứ nhất là vì Duẩn Trình vốn bị người truy sát mới chạy trốn đến sân sau nhà ta, sau đó chân khí hao hết cuối cùng cước đạp khoảng không mới lọt xuống chuồng ngựa, lúc hấn ngã xuống thậm chí ngay cả khí lực trở mình cũng không có, bởi vậy hấn mặt hướng lên trời lại chính xác không sai rơi xuống trên rơm rạ của ta.

Cũng chính vì như thế, hấn còn chưa kịp xoay người, đã bị Đạp Tuyết vừa vịn đá.

Cũng chính vì như thế của như thế, hấn vốn còn đang duy trì được chút ít thanh tỉnh liền cứ thế ngất đi.

[3]

Hấn lúc bình minh có tỉnh lại một lần.

Trước khi hấn tỉnh lại ta cũng đã hảo hảo quan sát hấn, đồng thời đem máu trên mặt trên người hấn đều lau sạch sẽ, những thứ đáng giá đều lấy hết chôn xuống hố, sau đó đem rơm rạ tốt nhất che lên người hấn.

Ta lúc đó nhìn hấn, không khỏi cảm thán.

Đại hiệp đúng là đại hiệp, dù có xích lửa nằm trên rơm rạ vẫn cứ phong độ phiên phiên.

Ta có hay không nói qua, lúc đó thứ đáng giá nhất trên người Duẩn Trình, chính là bộ bạch sam tử tả tả tươi tươi của hấn?

[4]

May mà lúc đó là mùa hè, sợ dĩ Duẩn Trình không bị cảm lạnh. Sau khi hấn bị ta lột sạch xong một canh giờ sau thì mở mắt, khí tức yếu ớt hỏi ta: "Đây là đâu? Người là ai?"

"Đây là chuồng ngựa của Trầm gia trang, ta là Trầm Hành, cũng là nhị thiếu gia, thuận tiện nói luôn đại trang chủ chính là cha ta, chính kinh quản sự chính là đại ca ta, hẳn gọi là Trầm Bình, người nhất định biết hẳn." Ta rất tự hào giới thiệu, sau đó hỏi hẳn, "Người tới đây làm gì?"

Hắn cố sống cố chết trừng mắt nhìn ta, từ trong kẽ răng lách ra một từ cùng một đồng máu, sau đó đầu lệch sang bên, lại hôn mê bất tỉnh.

"Thao[1]."

Đây là lần đầu tiên ta nghe được một ý đồ đơn giản rõ ràng lại dễ hiểu đến thế.

[5]

Ta có một muội muội, gọi là Trầm Kha, có người nói nàng là người duy nhất trong bốn người chúng ta giống mẹ, sở dĩ đặc biệt được cha sủng ái, ở trên giang hồ cũng có chút danh tiếng. Bắt đầu từ lúc nàng tròn mười ba tuổi, đã có người đến cửa đập phá đại môn của Trầm gia trang để cầu thân.

Mẹ ta năm đó là đệ nhất mỹ nhân trên giang hồ; nàng cùng cha ta thành thân xong, cha ta liền biến thành đệ nhất ngư phủ (phân trâu) trên giang hồ.

Giờ A Kha đã mười sáu rồi, ba huynh đệ chúng ta cũng thành ba khối ngư phủ có chút danh tiếng trên giang hồ.

Trên giang hồ, dễ bị mỹ nhân hấp dẫn nhất không phải chỉ có công tử, không phải là đại hiệp trẻ tuổi, cũng không phải là vương thân phú hào, mà chính là hái hoa tặc. Trong vòng một tháng phải đối phó với nội tặc ngoại tặc lớn bé không dưới bốn mươi vụ xong, đại ca bị thương hạ lệnh, lệnh cho ta và đệ đệ Trầm Phiên cùng nhau ngồi canh giữ ở nơi tuyệt đối không thể rời mắt của Trầm gia, thời khắc giám thị.

Vậy nên ta đường đường là nhị thiếu gia phải đi ra chuồng ngựa, mỗi ngày tay trần ôm rơm rạ, đôi khi không cẩn thận ngẩng đầu lên, còn phải đối diện với bụng của Đạp Tuyết mà đại ca thích nhất.

Bất quá ta rất thỏa mãn, bởi vì Trầm Phiên ở trong chuồng heo.

Có người nói đại ca là vì tranh quyền đoạt thế, nhưng lời đồn này rất nhanh bị áp xuống.

Bởi vì không ai sẽ tin tưởng rằng đại ca nhàn tâm đến mức đi tranh quyền đoạt thế với một kẻ chăn ngựa và một kẻ chăn heo.

[6]

Sở dĩ lúc nghe được ý đồ Duẫn Trình đến đây xong, ta mừng muốn phát điên.

Ta cuối cùng cũng bắt được một tên tương đối giống hái hoa tặc rồi, hơn nữa hắn còn đang bị trọng thương, hơn nữa hắn còn đang xích lửa, hơn nữa chính hắn cũng nói rõ hắn đặc biệt đến Trầm gia trang để thao người.

Hơn nữa khuôn mặt hắn rất đẹp, là cái loại tướng mạo tiểu cô nương gặp sẽ thích tiểu thanh niên gặp cũng sẽ thích, lúc bị thương mặt không còn chút máu, lúc bị lột hết thì cả người trắng noãn, ở dưới ánh dương quang chiếu xuống qua cái lỗ bụi mới nảy trên mái chuồng kia, có vẻ đặc biệt trong suốt mê người, dù là ngẫu nhiên bị rận trong rơm rạ cắn cho mấy phát, cũng chỉ hiện lên vết đỏ ửng mơ hồ.

Sở dĩ ta và Đạp Tuyết đều rất không thích hắn.

Ta là vì A Kha, Đạp Tuyết là vì rơm rạ.

Thù hận trên giang hồ kỳ thực cũng chỉ là thế, nếu không phải vì một nữ nhân, nếu không phải vì một miếng cơm, cũng không còn gì khác.

[7]

Tại buổi trưa cùng ngày, Duẩn Trình lại tỉnh, vừa mở miệng một cái sẽ ho khan không ngừng, sau đó phun ra một lượng máu lớn.

Ta đã lấy ra xương sườn bị gãy của hắn, nhưng lại có nội thương. Hắn nói cũng lúc liền lúc ngừng, phi thường giống một hình dạng thụ thương.

". Đem. Y phục. Bỏ hết ra đây. !"

Lòng ta không chỉ kinh hoàng mà còn tràn ngập cảm động .

Đúng là một hái hoa tặc cỡ nào chuyên nghiệp lại không câu nệ khẩu vị, đã tới tình trạng này rồi, vậy mà cũng không hề bỏ qua kẻ đang đứng trước mặt hắn là ta.

Trong giây phút đó trên mặt hắn, phảng phất như tràn ngập 'thân tàn chí kiên' bốn chữ lớn.

Ta quyết định thỏa mãn nguyện vọng của hắn xong mới đánh chết hắn, vậy nên ta đem y phục cởi sạch, sau đó hòa ái nhìn hắn.

"Người muốn làm?"

Ta dùng từ ngữ văn nhã nhất mà ta biết được ôn nhu hỏi hắn, để phòng ngừa hắn có khẩu vị đặc biệt mà hiểu lầm đối tượng khiến cho trình tiết của Đạp Tuyết khó giữ, ta còn cố ý chỉ chỉ vào ngực mình. Hắn cố sống cố chết trừng mắt nhìn ta, trong mắt đều như sắp phun ra lửa.

"Làm. Muội. Người."

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, lại ngất đi lần nữa.

Ý đồ đến đây của hắn lại một lần nữa chiếm được xác nhận.

Nhưng không hiểu vì sao, ta lại có điếm không vui như thế.

[1] thao: trong một số trường hợp thì dùng để chửi bậy nhưng bạn ngồi trên kia lại tưởng là đến 'hái' muối của bạn nên nhầm thành hái hoa tặc, đúng là không nên chửi người bừa bãi a ~

Ngày thứ hai

[8]

Bắt được một tên hái hoa tặc là chuyện lớn, phải xử lý hẵn ta thế nào không thể một mình quyết định.

Nhưng mà sớm báo cáo cho đại ca cũng không tốt, bởi vì với tính cách của đại ca, hẵn hơn phân nửa sẽ nhịn không được mà phất phất tay nói: "Tha ra ngoài bằm cho chó ăn" .

Sở dĩ ta dùng rơm rạ đem hẵn chôn xong, dặn Đạp Tuyết thay ta trông coi hẵn, sau đó rẽ hai lần, đến chuồng heo tìm Trầm Phiên thương lượng.

Trầm Phiên là đệ đệ ta, tam ca của A Kha, tính ra thì trong ba người chúng ta hẵn là thông minh nhất, cũng xem như hẵn có duyên với nữ nhân nhất; tuy rằng ba chúng ta lớn lên cũng không khác nhau lắm, thế nhưng lúc nào cũng chỉ có hẵn, vừa lên trên phố, đám tiểu cô nương đều là đỏ ửng hai má không dám nhìn thêm lần nữa.

Nói đơn giản thì, hẵn rất cuộc được các cô nương thích đến mức độ nào nhỉ?

Lúc ta tới chuồng heo, hẵn đang tựa bên lan quyển (lan can quay thành hình tròn) đọc sách, quanh người bị quay một vòng, tất cả đều là heo mẹ đang giữa lúc thanh xuân.

[9]

Thông thường muốn xử trí một người, phương pháp thích hợp nhất là đem người đó giao sống cho địch thủ của hắn. Trầm Phiên được nữ nhân thích, tự nhiên sẽ hận nam nhân tận xương; đương nhiên những mặt khác cũng thế. Ta nghĩ đem tên hái hoa tặc nói thẳng ra là đẹp này giao cho hắn, thực sự phi thường thích hợp.

Bất quá ta tính còn sai một bước, lúc Trầm Phiên đẩy rơm rạ ra, thấy khuôn mặt như ngọc bàn của Duẫn Trình xong, lập tức rút lui ba bước, chộp lấy ta lúc đó đang đứng bên cạnh, một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng.

"Nhị ca, ta không có cách nào đối phó với hắn được." Về mặt hắn vừa xót xa vừa tiếc nuối, "Tuy nói là một tên hái hoa tặc, nhưng mà khuôn mặt hắn thật sự quá đẹp, coi như là nam nhân, ta cũng thật sự không thể nhẫn tâm, đi dùng thủ đoạn độc ác tồi tệ."

Không đợi hắn nói xong, ta đã nhanh chóng khom lưng, lấy rơm rạ thật dày che đi khuôn mặt Duẫn Trình, lại đem rơm rạ từ cổ trở xuống từ đầu gối trở lên một hơi đẩy hết ra, sau đó đem Trầm Phiên kéo qua lại, để hắn nhìn lần nữa.

Ta nhất thời cảm thấy một luồng sát khí từ người hắn từ từ bay lên.

[10]

Hận nam nhân tận xương như Trầm Phiên lập tức cho ta một phương án tốt. Hắn đề nghị đem tên kia hiến luôn. Ta nghe cũng thấy rất tuyệt, ta nghĩ nếu có người nhân lúc ta bất tỉnh mà đối ta làm chuyện như thế, ta nhất định sẽ sống không bằng chết.

"Thế nhưng những chuyện thế này cần kỹ thuật và vũ khí." Ta nói, "Để có hai thứ đó thì chúng ta phải báo cho đại ca."

"Đại ca nhất định sẽ ủng hộ chúng ta." Trầm Phiên nói rất thờ ơ.

"Ta nghĩ đại ca sẽ ủng hộ chúng ta giết hẳn, nhưng sẽ không ủng hộ phương pháp phiền phức như thế."

Ta và Trầm Phiên liếc mắt nhìn nhau, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh đại ca đang vẫy vẫy tay, vẻ mặt căm kính quát: "Tha ra ngoài băm cho chó ăn" thì anh vũ bất phàm đến thế nào.

Trầm gia trang là đại trang trên giang hồ, kẻ thù không ít, kẻ thù bị bắt được cũng không ít, kẻ thù bị bắt rồi bị giết mất càng không ít.

Từ khi đại ca nắm quyền đến nay, ngoài cửa của Trầm gia trang, sẽ không xuất hiện quá kẻ thù đến trả thù nữa.

Hưởng lợi chính là đàn chó béo tròn bóng lưỡng.

[11]

Trầm Phiên dự định đối phương án khác.

"Chúng ta có thể băm từng phần của hẳn." Hãn kiến nghị, "Đem từng phần đó ra cho chó ăn, như vậy đại ca sẽ đồng ý rồi."

"Nhưng chó hẳn là sẽ không đồng ý." Ta chân tâm thực ý (chân thành) nói.

[12]

Phương án bị liên tục bị phủ quyết, Trầm Phiên tựa hồ cũng thiếu mất kiên trì. Hãn bực bội ở trong chuồng ngựa lượn tới lượn lui, đồng thời còn bị Đạp Tuyết hung hăng trừng mắt mấy cái.

Cuối cùng hẳn mặt mày hớn hờ vỗ tay một cái: "Có biện pháp rồi!"

"Biện pháp gì." Ta nhanh chóng sắp tới nghe.

"Biện pháp thì rất dễ làm, bất quá nhị ca người phải hy sinh một chút."

Ta mơ hồ đoán được biện pháp hãn nghĩ đến là gì rồi.

"Nếu hãn là hái hoa tặc, lại không câu nệ nam nữ, vậy không bằng nhị ca người dùng chiêu gậy ông đập lưng ông, thế nào?"

Quả nhiên.

Theo một ý nghĩa nào đó, Trầm Phiên kỳ thực tìm chất ra ngoài làm quan.

Thấy mà không thích, thì chém; chém mà không được, liền làm.

Nếu không thể vĩnh viễn biến mất trước mắt ta, vậy thì phải vĩnh viễn xuất hiện dưới thân ta.

[13]

Nhưng thực sự ta còn có chút do dự, bởi vì ta từ nhỏ đến lớn chỉ một lòng luyện võ, ngay cả một nha hoàn cũng chưa từng gọi đến phòng, không giống như đại ca miên hoa túc liễu (ngủ với hoa ở với liễu) Trầm Phiên thân kinh bách chiến; ta thậm chí còn không bằng A Kha, nàng ít ra còn không biết từ đâu trên phố lén mang về một đồng tình ái tiểu thuyết mà thương xuân bi thu; mà ta dù là muốn nhìn thấy hai chữ tình ái, còn phải từ trong luận võ thu được mấy cái suy nghĩ thất loạn bát tao như trên đồ chơi con nít dạng "Tuyệt tình đao" "Đoạn ái kiếm" các loại.

Kỳ thực ta cũng rất không hiểu, ngay cả kiếm của ta còn đoạn không được, làm sao mà đoạn ái.

Trầm Phiên rất thâm trầm, hãn nói: "Chí ít hãn có thể tự cung."

Sự quan tâm của Trầm Phiên đối với nam nhân vĩnh viễn chỉ giới hạn trong đó; bất quá lần này ngoại lệ, hắn không chỉ truyền thụ rất nhiều loại kỹ xảo, một bên còn bổ sung thêm lời giải thích "Cũng không phải ta hứng thú chuyện này, chỉ là trào lưu trên giang hồ, không biết mà bị lộ ra sẽ rất mất mặt", còn hăng hái bưng bưng đề xuất muốn ở một bên xem thử.

Ta thì không ngại bị nhìn, nhưng Duãn Trình tựa hồ rất chú ý.

Bởi vì hắn vừa tỉnh.

[14]

"Cầm thú."

Lúc hai chân bị ta nhắc lên, Duãn Trình vẻ mặt bi phẫn quát, sau đó phốc một tiếng máu văng hết vào mặt ta, sau đó nữa thì đầu lệch sang bên, lại hôn mê lần nữa.

"Nhị ca, ta nghĩ ngươi nên đổi tư thế đi." Trầm Phiên kiến nghị.

"Tam đệ, ta nghĩ hắn là nên tìm một lang trung cho hắn." Ta lau đi vết máu trên mặt, lần thứ hai chân tâm thực ý nói.

Ngày thứ ba

[15]

Lang trung không khó tìm, ở trong Trầm gia trang thì lại càng nhiều, năm cái là được một đồng. Trong đó có đủ các loại thần y lớn bé trên giang hồ có chút tiểu danh như Tiểu Hoa Đà hay Nhị Biển Thước[1], tất cả đều ở trong Trầm gia trang, phàm là thị thiếp của đại ca đầu đầu chóng mặt gì đó, liền nhất ủng mà lên (chen nhau lên).

Thân thể ta lúc nào cũng tốt, lại chưa từng gặp qua đại thương gì hết, sở dĩ không có dịp thử qua bản lĩnh của lang trung trong trang. Bởi vậy tốt hay

không chưa đến lượt ta nói. Nhưng nếu muốn ta nói, thì đem một tên hái hoa tặc đang bị trọng thương, vừa tỉnh dậy đã học máu giao cho mấy tên lang trung suốt ngày chỉ biết nhìn nữ nhân, về mặt y thuật chính là có điểm không yên lòng.

Bên ngoài cũng có lang trung tốt, Trầm Hành ta tốt xấu gì cũng ở trên giang hồ đi qua một trận, dù sao cũng có chút mặt mũi; nhưng vấn đề là Trầm gia trang hiện giờ đang phong thanh hạc lệ (sợ bóng sợ gió), nếu chọn tới một tên lang trung phẩm hạnh không tốt lại đối với A Kha si tâm vọng tưởng, vậy thì xem như là dẫn sói vào nhà rồi.

Cứ thế tính lui tính tới, y thuật cao minh lại có thể khiến ta tin tưởng được, chỉ có một.

Người giang hồ xưng là 'thất bộ tiểu', lại tôn xưng là Thất công tử Âu Dương Thất.

Danh hào (biệt hiệu) của hãn nếu nói thì phải nói đến khoái kiếm (kiếm nhanh), nếu có người có thể dưới tay hãn đỡ được bảy chiêu, liền có thể cười trộm rồi; còn một thứ cần nói đến nữa chính là y thuật của hãn, nếu để hãn nhìn thoáng qua, ở trong vòng bảy bước, cười được một cái, vậy bất kể là bệnh khó chữa đến cỡ nào, đều có thể cứu được.

Hãn không tính là dòng chính của Trầm gia trang, nhưng quan hệ với đại ca rất tốt, thân hơn cả ta và Trầm Phiên nữa, một trong số những chứng cứ chính là, để chống lại đám hái hoa tặc, hãn bị sung tới trụ phòng (nhà bếp).

Đây là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất ta nghi vấn quyết định của đại ca.

Âu Dương hãn chỗ nào cũng tốt, duy có một khuyết điểm rất khó chấp nhận.

Hắn chém người như thường nhân xắt rau, xắt rau như thường nhân chém người.

[16]

Sắc trời đã tối, Trầm Phiên đã về trước chuồng heo để thăm hỏi đám heo mẹ của hắn, lưu ta trong chuồng ngựa, đầu tiên là hầu hạ Đạp Tuyết ăn chút gì, sau đó liền ôm hái hoa tặc và rơm rạ sang một chỗ an toàn thường không hay được Đạp Tuyết quan tâm đến, đem hắn thả xuống; chờ hừng đông lên, ta sẽ thừa dịp đi múc nước chà người cho Đạp Tuyết mà lần mò đến trù phòng, gạt đem Âu Dương đến đây chữa bệnh.

Nhân tiện cũng bảo hắn đem theo hai cái màn thầu đến luôn.

Nghĩ như vậy, ta như cũng mơ hồ hắn lên.

Trong mộng lung có thể nghe được, hô hấp của tên hái hoa tặc bên người kia đang yết ớt dần, bất quá coi như là còn thở, thường hay thổi vài cọng rơm qua đây, phất phất ở trên người rất là ngứa.

[17]

Sáng sớm hôm sau lúc ta thức dậy, lập tức thẳng tiến đến trù phòng.

Âu Dương cũng đã dậy, đang cầm cái chổi đứng ở trong sân trước cửa trù phòng khoa tay múa chân thập tam thức thành danh của hắn, đuổi cho trong sân gà bay chó sủa, bụi che trời lấp đấp.

Thấy ta tới, lông mày hắn nhếch lên một cái.

"Nhị công tử không hảo hảo chăn ngựa, chạy đến đây làm gì?"

Ta xoa xoa tay mình cười làm lạnh, hắn lại dùng giọng nói lạnh lùng cắt đứt ta: "Giờ ta không có màn thầu!"

". Không, ta." Ta ho khan hai tiếng, " Âu Dương, ta tới thỉnh người đi cứu một người."

[18]

Hết thầy những kẻ y thuật tốt, đều không nguyện ý cứu người. Đây là lệ thường mà trên giang hồ đã âm thầm thừa nhận.

Nhưng Âu Dương là ngoại lệ, hãnh thích cứu người. Chỉ cần người nọ khiến hãnh nhìn xong, có thể cười một cái.

Vậy nên đương nhiên, ngày thường thì Âu Dương thường không cười, lúc nào mặt cũng như cái thớt, tuy rằng người lớn lên rất tiêu trí (xinh đẹp), đầu mi khéo mắt nhưng chung quy vẫn mang theo điểm hàn ý, khiến cho người khác vừa nhìn một cái, đã thấy lòng lạnh lẽo.

Bất quá ở chung lâu như vậy, hãnh đại khái thấy cái dạng gì thì sẽ cười, trong đầu ta cũng có vài phần biết được.

Tỷ như, hãnh thấy ta, sẽ như thấy kẻ thù giết cha.

Thế nhưng thấy A Kha, lại giống như thấy người ta kể chuyện cười vậy.

Trộm ngoài dễ tránh, cướp nhà khó phòng.

[19]

Ta liều kéo ngạnh tùm, lải nhải mãi, mới miễn cưỡng khiến hãnh gật đầu, đáp ứng đi nhìn qua một cái thử.

Cái khác không nói, ta đối với tướng mạo của tên hái hoa tặc kia chính là có vài phần tin tưởng; tuy nói là một nam nhân, e rằng Âu Dương công tử hãnh sẽ không giống như thấy A Kha mà ngả ngả nghiêng nghiêng, nhưng nếu có thể đối được một nụ cười, hãnh xem như được cứu.

Nhưng cuối cùng ta lại tính sai rồi, đương lúc đẩy rơm rạ ra, Âu Dương không cười, mà ngược lại hít một ngum khí lạnh.

"Quốc sắc thiên hương."

Nếu không nghe Âu Dương thì thào ra mấy lời này, ta sẽ thật sự nghĩ ngày hôm qua lúc ta ngủ thì không chú ý, để Đạp Tuyết lấy chân dẫm lên mặt Duẫn Trình rồi kia.

[20]

"Ta cứu." Họ Âu Dương nghiêm túc nói, "Nhiều năm rồi, lần đầu tiên ta gặp được một người có thể khiến cho ta động lòng như vậy."

"Vậy thì A Kha tính là cái gì?" Ta cảm thấy hứng thú hỏi.

"Tứ tiêu thư như hoa như ngọc, làm say lòng người."

"Vậy lão tam thì sao?" Ta nhớ kỹ hẳn thấy Trầm Phiên, mười lần thì chín lần cũng sẽ mỉm cười.

". À, tam công tử phong thần tuấn lãng, khiến kẻ khác ngã lòng."

"Đại ca thì thế nào?"

Biểu tình của Âu Dương hơi vắn vẹo một chút.

". Trang, trang chủ hẳn. Hẳn. Anh vũ bất phàm, khiến kẻ nhìn lòng sinh kính sợ."

"Ta đây là cái gì?"

Âu Dương dùng ánh mắt vừa khinh bỉ pha lẫn thương hại liếc ta một cái.

"Thứ cho ta nói thẳng, nhị công tử, ngài lớn lên thật khiến cho người ta tan nát cõi lòng."

[21]

Thần y đúng là thần y, xuất thủ bất phạm. Âu Dương đi thì nói hăn đại khái đến chạng vạng thì sẽ tỉnh; quả nhiên, lúc ta vừa cắn màn thầu vừa thay cỏ tối cho Đạp Tuyết, đã nghe bên chân có một tiếng hừ nhẹ, cúi đầu nhìn lại, vừa lúc đụng trúng ánh mắt của hăn.

". Người."

Hăn thấy mặt ta, hơi nhíu mi một chút, sau đó lập tức sát khí lẫm lẫm: "Cầm thú, người lại muốn làm cái gì!"

Ta ngồi xuống bên người hăn, thân thể hăn rõ ràng là hơi giật lên một chút.

"Người đối ta khi nhục như thế, Duẫn Trình ta dù có thành quý, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người!"

Đại khái là huyết đạo Âu Dương điểm còn chưa tới lúc giải khai, hăn cũng không thể động đậy, tiếng nói rất là thê lương, nghe khiến người ta nghe mà trong lòng phát hoảng.

Ta nhanh chóng bẻ đôi cái màn thầu, lung tung nhét luôn vào trong miệng hăn, miễn cưỡng ngăn chặn tiếng nói của hăn.

Nhưng hăn cắn màn thầu, gắt gao nhìn ta chăm chăm, chậm rãi, trong mắt rơi xuống một giọt lệ, ở trên khuôn mặt như bạch ngọc, thoát nhìn thống khổ phi thường.

Ta giật mình, đang muốn nói vài câu an ủi hăn, đã thấy đầu hăn lệch sang bên, lại ngất đi.

"Nghẹn rồi."

Âu Dương lần thứ hai bị ta tóm tới gần gọn sáng tỏ mà nhận xét.

[1] Hoa Đà và Biển Thước đều là tên những thần y nổi tiếng ở Trung Quốc xưa

Ngày thứ tư

[22]

Dự tính của thần y vẫn chuẩn xác không sai, Duẩn Trình sáng sớm ngày hôm sau thì mở mắt; ta mới đem hãn lôi ra khỏi đồng rơm rạ xong, còn chưa kịp đem hãn chuyển đi nơi khác dành chỗ cho Đạp Tuyết, đã lại cùng ánh mắt hãn chạm nhau.

Ta là lần đầu tiên cùng hãn đối diện như vậy, lúc này ta mới phát giác, tuy rằng là một hái hoa tặc, nhưng võ công hãn tuyệt đối không kém; trong ánh mắt hãn lộ ra sát khí băng lãnh, ngay cả ta cũng không tránh khỏi rùng mình.

Hãn thật ra không có xung động như ngày hôm qua, cũng không có lập tức mở miệng là quát mắng, chỉ là con mắt cố sống cố chết nhìn chằm chằm vào ta, cũng không thèm chớp lấy một cái, nhìn đến mức ta tự nhiên chột dạ.

Một lúc lâu, mới nghe hãn mở miệng, ngữ khí nhàn nhạt, âm điệu nhưng lãnh đến dọa người.

"Ác tặc."

Ta vô thức mà đáp lại một tiếng: "Ờ."

Ánh mắt hãn nhất thời lạnh hơn.

Ta đột nhiên nghĩ muốn vả vào miệng mình.

[23]

Xấu hổ thì xấu hổ, chính sự cần làm thì vẫn phải làm.

Ta đem hăn ôm ngang lấy, đặt qua phía bên kia chuồng ngựa -- lúc trước ta đã đem áo choàng của mình trải xuống, tuy rằng không êm như rơm rạ, nhưng tốt xấu gì cũng hơn là để hăn trực tiếp nằm trên mặt đất đầy bùn.

Huyện đạo của hăn tuy rằng không bị điểm, nhưng hôm qua không viết Âu Dương đã đối hăn hạ thứ được gì, khiến tay chân hăn đều mềm nhũn hết, vừa nhìn đã biết là không dùng sức được. Tình hình cụ thể ra sao thì chờ lúc Âu Dương kia tới, để cho hăn kết luận.

Ta đặt hăn nằm thẳng xong, nghĩ hăn một đại nam nhân như thế cứ trống trơn mà nằm thật tình không lịch sự lắm, lại trực tiếp đem đoản sam (áo ngắn) đang mặc trên người cởi xuống -- dù sao thì lát nữa cũng phải chà người cho Đạp Tuyết, có ở trần cũng không sao.

Bất quá thấy ta cởi áo ra, sát khí trong mắt Duẫn Trình nhất thời tăng thêm một bậc.

"Ác tặc, ngươi hôm nay làm nhục ta như thế, món nợ đó sau này Duẫn mỗ chắc chắn sẽ trả lại gấp trăm lần!"

Hăn nói giọng đầy căm phẫn, ta cảm y phục, ngậy ngấn hết cả người.

[24]

Hăn khả năng là hiểu lầm rồi, nhưng cái hiểu lầm này thực sự khiến ta rất bối rối.

Giờ hăn một dạng thà bức chết không chịu khuất phục nằm ở chỗ này, nếu như không thương, thì có vẻ như thủ đoạn xử trí địch nhân của Trầm gia trang quá mềm mỏng, sau này truyền ra, đừng nói ta sau này làm sao

hành tẩu trên giang hồ, mà ngay cả Trầm gia trang cũng sẽ thành trò cười cho người khác; nhưng nếu như thượng, ta nghĩ Âu Dương tên kia rất có khả năng sẽ đem ta xé nát rồi mang ra ngoài làm bữa phụ cho đám chó.

Ta rất do dự.

Cuối cùng ta nghĩ ra được một biện pháp rất hài hòa, có thể đơn giản giải quyết hết toàn bộ những vấn đề khiến kẻ khác đau đầu này.

Không để hăn khó xử, không khiến ta băn khoăn, truyền ra ngoài cũng sẽ rất êm tai.

Ta nghĩ ta thực sự quá tuyệt vời.

[25]

Chờ lúc ta lấy nước trở về, lại phát hiện Âu Dương đã tới, đang đứng sờ tông mao của Đạp Tuyết.

Hăn thấy ta, vẻ mặt vẫn là một dạng khổ đại cừu thâm, tiện tay ném cho ta hai cái màn thầu. Ta buông thùng nước, phi thân đem bánh màn thầu bắt được trong tay, trước nhét nửa cái vào trong miệng, sau đó nhìn hăn:

"Người tới làm cái gì?"

Hăn nhìn trái nhìn phải mà nói.

Ta quyết định không để ý tới hăn, đem màn thầu để qua lan can bên cạnh giữ lại bữa trưa ăn thêm, sau đó hét lớn một tiếng nhấc thùng nước lên, chuẩn bị đi chà người cho Đạp Tuyết.

"Ta tới là để nói với người về chuyện của tiểu mỹ nhân."

Thấy ta không phản ứng lại hăn, Âu Dương ngược lại có điểm nóng nảy, tuy rằng vẻ mặt vẫn là chán ghét, nhưng khẩu khí đã tốt lên không ít.

"Hắn làm sao?"

Ta rất hiếu kỳ.

"Đạo hành y, đơn giản là vọng, vấn, vấn, thiết[1]." Hắn gật gù đắc ý, trên mặt tràn đầy vẻ vinh váo, "Ta hôm qua đã đem toàn thân hắn nhìn tỉ mỉ một phen, từ đầu đến chân, tuyệt không quên chỗ nào."

Kỳ thực ta từ hôm qua đến giờ vẫn nghĩ, cái tên đầy mặt đều là nụ cười thâm tà này so với Duẩn Trình còn giống hái hoa tặc hơn.

Ta hừ một tiếng, cầm lấy bàn chải chải vuốt bờm ngựa cho Đạp Tuyết:
"Rồi sao?"

Hắn vẻ mặt thần bí đè thấp thanh âm.

"Ta nghĩ hắn là người trong ma giáo."

Bàn chải trong tay ta ba một tiếng rớt trên mặt đất.

[26]

Kỳ thực, đêm qua lúc ngủ ta vẫn nghĩ, Duẩn Trình tuy rằng tính tình xấu một chút, nhưng dù sao cũng chỉ là vào trang, gì cũng chưa từng làm, chỉ là có chút tặc tâm tặc đảm, nhưng lại bị thương, để hắn chịu chút vị đắng vậy cũng đủ rồi; nếu thật muốn để đại ca "Tha ra ngoài bằm cho chó ăn", với khuôn mặt đẹp như hắn, ta cũng thấy có chút giận đến dậm chân.

Lúc trước Âu Dương đối hắn vẻ mặt si mê, trong lòng ta cũng thay hắn vui mừng -- nếu như Âu Dương có hứng thú, với giao tình của hắn với đại ca, mở miệng muốn lấy một tên hái hoa tặc thất thủ bị bắt, cũng không phải là chuyện gì to tát lắm; có thể có được một con đường sống, dù sao cũng tốt hơn.

Bất quá nhưng lời này Âu Dương vừa nói ra, liền giống như trên đất bằng nổi lên sấm sét.

Trầm gia trang cho tới nay vẫn là một cái cọc tiêu nhỏ của chính đạo, cùng với người trong ma giáo thề sống chết không cùng tồn tại, đừng nói ta, ngay cả Trầm Phiên và Trầm Kha cũng từng chinh phạt quá ma giáo mấy lần. Nếu Duẫn Trình thực sự là người trong ma giáo, vậy thì dù có mướn Âu Dương gộp lại đứng hát bên tai đại ca, cũng đổi được về nửa cái mạng của hắn.

"Người có chứng cứ?" Ta ổn định tinh thần, hỏi lại.

Âu Dương sờ sờ cằm, vẻ cười tràn đầy trên mặt.

"Ta đi giang hồ nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng thấy được nửa người như hắn, cơ thể trắng nõn như thế, so với da thịt của cô nương còn tốt hơn, nhan sắc lại như thể tiêu trí."

". Sở dĩ?"

"Chính là như thế a." Âu Dương ra vẻ đương nhiên mà nhìn ta, "Nếu không phải là người trong ma giáo, suốt ngày phải ở trong chỗ tối một mình tu luyện, làm sao dưỡng ra được trắng nõn như vậy?"

[27]

Ta nhìn hắn một trận, sau đó lấy ra cái màn thầu đã bị ta ăn phân nửa, ném cho hắn, hắn giơ tay tiếp được, nhìn thoáng qua vẻ mặt liền ghét bỏ mà ném sang một bên.

"Người làm gì?"

Hắn vừa nói vừa chùi tay, cứ như ta không sạch sẽ lắm không bằng.

Ta nhặt bàn chải lên, tiếp tục chải lông cho Đạp Tuyết.

"Không phải nói là người trong ma giáo sao?"

"Gì?"

"Người nếu như thích, vậy còn có một ma giáo giáo chủ nữa." Ta hất hất cằm về phía hăn.

Bên kia còn một cái màn thêu ta chưa có đụng qua, nằm trên lan can, trắng trắng tròn tròn, rất là mê người.

[28]

Ta cùng Âu Dương trừng nhau một hồi, cuối cùng đại khái là hăn tự biết mình đuối lý, tự mình kết thúc trận đấu, lần thứ hai bắt đầu nhìn xung quanh.

"Lại nói tiếp, người đem tiểu mỹ nhân giấu đi nơi nào rồi?" Hăn dạo qua một vòng, "Ta tới thì không phát hiện."

"Nga, chờ một chút."

Ta đem bàn chải ném qua một bên, trấn an Đạp Tuyết một chút, sau đó lấy tay chùi chùi lên trên quần, đi qua khoi Âu Dương, tới đồng rơm rạ bên chân hăn, đem một đám rơm rạ đẩy ra, sau đó đem Duẫn Trình lôi ra ngoài.

Lúc trước để tránh người hiếu nhâm, ta trực tiếp lấy rơm rạ chôn hăn lại, người bên ngoài không nhìn thấy hăn, tự nhiên cũng không nghĩ tới chuyện gì hết, với ta với hăn đều tốt cả.

Thế nhưng giờ lôi ra thì, ngay cả ta cũng bị dọa cho nháy dưng. Duẫn Trình trước khi bị ta chôn thì vẻ mặt băng lãnh sát khí đặng đặng, hiện tại bị lôi ra lại thì, trên đầu trên người toàn vụn rơm không nói, khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt đều là nước, vừa lộ ra thì ho khan không ngừng, thở cũng rất là gấp gáp.

Sẽ không phải là nhiều rơm quá đấy chứ.

Ta có điếm chốt dạ. Mà lúc này Duẩn Trình lại giương mắt nhìn ta, thanh âm đã suy yếu đến cực điếm.

". Người. Giết ta đi."

Lời còn chưa dứt, hăn đã nhắm mắt lại, hai hàng thanh lệ rơi xuống, thoát nhìn so với lúc trước còn thống khổ hơn.

"Người đã làm gì hăn? !"

Ta không khỏi run lên một cái.

Duẩn Trình có thật muốn ta giết hăn không, ta không biết; nhưng ta biết, hiện tại Âu Dương phía sau ta, giờ hơn phân nửa là thật tâm muốn giết ta rồi.

[1] tứ chuẩn trong hành nghề y, gồm nhìn, nghe, hỏi, kiểm tra a.k.a sờ
=_=

Ngày thứ năm

[29]

Nếu ta cùng với Âu Dương động thủ, công bằng mà nói, muốn Âu Dương thua chạy dưới tay ta bất quá chỉ cần ba mươi hiệp.

Tuy nhiên nếu ta đánh chết hăn, ta nhất định sẽ bị tha ra ngoài cho chó ăn.

Nhưng nếu ta bị hăn đánh chết, ta vẫn sẽ bị quăng ra ngoài cho chó gặm.

Sở dĩ Âu Dương thì nóng lòng tử thí, mà ta thì lưỡng lự đủ điều.

Mọi chuyện xoay chuyển trong nháy mắt. Đánh vỡ thế giằng co của ta và Âu Dương trong lúc đó, là một tiếng hô hoán của Trầm Phiên.

"Nhị ca, ta theo lời người nói mang y phục tới rồi -- di, Thất Thất sao người lại ở đây?"

Đối tượng của sát khí nhất thời được dời đi.

"Sao có thể nói vậy, Phiên Phiên người không phải cũng tới đây sao?"

Mấy từ đó từ trong hàm răng Âu Dương chui ra, vì thế Trầm Phiên nhất thời cũng sát khí đằng đằng.

Ta nhân cơ hội đó giật lấy y phục trong tay Trầm Phiên, nhảy đến bên rơm rạ, ôm lấy Duẫn Trình, giấu luôn cái màn thầu, cấp tốc chuyển dời đến một chỗ khác trong chuồng ngựa.

[30]

Âu Dương cùng đại ca rất thân thiết, nhưng cùng Trầm Phiên cũng không đối phó, sợ dĩ thấy hấn liền nũng nịu gọi "Phiên Phiên nha ~ Phiên Phiên --"

Trầm Phiên ở đâu cũng đều khiến người thích, nhưng lại không thích Âu Dương lắm, thế nên thấy hấn cũng nhỏ nhẹ kêu "Thất Thất nha ~ Thất Thất --"

Chuồng heo cùng trù phòng cách nhau rất xa, mà ở giữa đó chính là chuồng ngựa.

Ta đoán đại ca đem ta phân đến chuồng ngựa, không phải vì Đạp Tuyết thích ta nhất, mà là vì có thể đem đôi oan gia kia tách ra.

Ta ngẩng đầu nghe bọn hấn ở nơi đó ồn ào, đại khái là không vài canh giờ thì chưa yên được, liền cúi đầu vỗ vỗ lưng cho Duẫn Trình.

"Cử động được không, ta mặc y phục cho người."

Hắn cũng không nhìn ta, thậm chí cả giây dựa cũng đều quên mất, cứ như thể tựa trên vai ta, con mắt cố sống cố chết nhìn chăm chăm vào hai người bên đó.

"Vậy, đó là Thất công tử?"

[31]

Ta cũng ngẩng đầu nhìn, Âu Dương nghiêng mặt về phía bên này, kỳ thực muốn nhìn cũng không thể nhìn quá rõ được. Thế nhưng Âu Dương dung mạo rất tốt, giờ lại đang một dạng lạnh băng như ngày thường, hơn nữa hắn thực sự nổi danh, nếu như từng gặp qua hắn một lần, hoặc là trực tiếp có việc cần nhờ hắn, như vậy nhận ra hắn cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thế nhưng Duẫn Trình vừa hỏi một tiếng, trong lòng ta lại trầm xuống. Âu Dương hắn thường thường đi lại giang hồ, ngoại trừ cứu người chính là tiểu trừ ma đạo, xem trên người Duẫn Trình tuy có vết sẹo, nhưng đều không phải là trọng thương, một hái hoa tặc thì lại không có khả năng có bạn bè tương đối thân thiết, khả năng nhờ Âu Dương cứu người thực sự cực kỳ nhỏ bé. Cứ thế mà tính thì, Duẫn Trình có thể nhận ra hắn, tám chín phần mười là.

"Là hắn." Ta ho khan một tiếng, hồi đáp; tiện thể cũng đem vai hắn lật lại, đem bộ y phục của hạ nhân mà Trầm Phiên mang đến mặc lên người hắn. Hắn nhưng cứ nhìn chăm chăm Âu Dương, tựa hồ đã xuất thần mất rồi, cuối cùng mặc cho ta muốn làm gì thì làm, điều này khiến ta nhin không được thờ dài.

Hắn rốt cuộc cũng quay lại nhìn ta, trong ánh mắt lại xuất hiện vài phần địch ý.

"Người muốn làm cái gì?"

". Cũng không phải." Ta một bên giúp hắn đem vật áo chỉnh lại cho tốt, "Người như bây giờ, lại có vài phần giống lão Tam khi còn bé, hắn lúc đó so với hiện giờ thì nghe lời hơn nhiều, bảo mặc gì là mặc nấy, kêu đi đâu là đi đó, không giống như giờ này ngày nào cũng khiến người khác đau đầu, đến chuồng heo còn thông đồng với heo mẹ."

Hắn sửng sốt một chút, lại quay đầu nhìn hai người kia, vừa lúc Trầm Phiên vung đầu, lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng. Vì vậy Duẩn Trình lại thét một tiếng kinh hãi.

"Vậy, đó là Trầm Phiên Trầm tam thiếu gia?"

"Ân, là hắn."

Ta vừa thất đai lưng cho hắn vừa nói.

Hắn lại quay đầu lại nhìn ta, lần này trong ánh mắt hoàn toàn không còn địch ý và sát khí, chỉ có nỗi khiếp sợ tràn đầy.

"Vậy, nơi này là Trầm gia trang?"

[32]

"Người gạt ta."

Hắn cách xa khỏi ta đến vài thước, vẻ mặt đề phòng.

Ta rất ủy khuất, ta từ lúc mới nhìn thấy hắn đã tự báo gia môn rồi, hắn nhưng đến tận lúc thấy Âu Dương cùng Trầm Phiên mới có phản ứng, vậy mà còn quật ngược lại, nói ta gạt hắn. Ta thấy thật có điểm oan uổng.

"Ta lừa người làm gì?" Ta đem màn thầu lấy ra lần nữa, bẻ đôi ra ném cho hắn. Hắn đưa tay tiếp được, tựa hồ muốn vứt đi, bất quá cũng đã hôn

mê nhiều ngày như vậy, thoát nhìn cũng rất đói bụng. Hãn chần chờ một chút, cắn một ngụm, sau đó cố sống cố chết nhìn chăm chăm ta, tựa hồ đang muốn xác định xem lời ta nói là thật hay giả.

Một lúc lâu, đợi đến khi ta sắp đem nửa cái màn thầu đều ăn sạch, hãn tựa hồ như đã hạ định quyết tâm, trong ánh mắt lại xuất hiện sát khí.

"Người tên ác tặc, tìm người tới dịch dung, muốn gạt ta thả lỏng đúng không?"

Sao lại giận nữa rồi?

Ta thiếu chút nữa bị ngụm màn thầu cuối cùng làm cho nghẹn, nhưng thấy Duẫn Trình đã đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống ta, vẻ mặt cười nhạt.

"Trầm gia trang ở trong chính đạo tiếng tăm lừng lẫy, Duẫn mỗ thuở nhỏ cũng đã từng hướng tâm tới, chỉ bằng đám ác tặc các người đừng nói công phu không bằng người ta, nơi như Trầm gia trang, sao có thể có kẻ vô sỉ, dâm tà, hạ lưu, lợi dụng người khác lúc khó khăn như người!"

Ta tỉ mỉ suy nghĩ một chút, dâm tà là Âu Dương, hạ lưu là Trầm Phiên, lợi dụng người khác lúc khó khăn mà đá hãn một cú chính là Đạp Tuyết, ta nghĩ cách lăn qua lăn lại hãn, bảo vô sỉ cũng không coi là quá đáng. (bạn thật biết phân đều sự sỉ vả cho mọi người)

Ta không khỏi cũng có chút bội phục Duẫn Trình. Ta ở Trầm gia gần ngơ nhiều năm như vậy, lần đầu thấy có người lời ít mà ý nhiều như thế, đem tính tình của mấy người bọn ta tổng kết đến nhất châm kiến huyết (trúng phóc).

[33]

Ta vẫn đang âm thầm bội phục, một câu nói cuối cùng của Duẫn Trình bên kia nhưng phảng phất như đem ta ném vào vực sâu không đáy.

"Các người đả ma giáo này, không chỉ đả thương ta, lại còn muốn dùng những biện pháp hạ lưu đó gạt ta mở miệng; nói cho người biết, coi như người giết ta, cũng đừng mơ từ trong miệng ta lấy được nửa chữ!"

Ma giáo? !

Ta mơ hồ thấy có điếm sai.

Ta nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy cổ họng khô chưa từng thấy, ta ngẩng đầu nhìn hẳn:

"Người. Có biết Trầm Kha hay không?"

"Lại tới chiều này?" Duẫn Trình cười lạnh một tiếng, "Trầm cô nương thiên hạ ai không biết, ta sao không biết được. Chỉ là các người sớm từ bỏ ý định này đi."

Thân thể hẳn xiêu vẹo một cái, tựa hồ như có chút mệt mỏi, đứng cũng không nổi, nhưng lại lập tức điều chỉnh tư thế một chút, rất là hiên ngang lẫm liệt.

"Nếu muốn dùng tên của Trầm cô nương để moi được gì đó trong miệng ta, vậy thì nghĩ cũng đừng có nghĩ! Duẫn mỗ nếu cả đàn chủ của các người cũng dám giết, thì sao có thể bị loại tư tình nhi nữ này làm khó chứ!"

Ta há miệng đến nửa ngày, cuối cùng, mới nghẹn ra được một câu nói.

"Người không phải tới để hái hoa sao?"

Duẫn Trình giận đến tím mặt.

"Thao, mọi người mới hái hoa!"

[34]

Lời nói ngoài miệng đối với con người có ảnh hưởng rất là nghiêm trọng, có nhiều lúc, thậm chí có thể làm lỡ tiền đồ của một người.

Duẩn Trình chính là một ví dụ tốt.

Sau lại nghe Âu Dương phân tích, đại khái là do Duẩn Trình trời sinh đoan chính như thế, thân thể lại có vẻ yếu đuối, võ công lại vừa vụng đi theo con đường nhẹ nhàng linh hoạt, để bày ra khí khái nam tử của bản thân, tự nhiên phải nghĩ một biện pháp nào đó. Tỷ như mang một cái mặt nạ tương đối kinh khủng, hoặc là miệng đầy lời thô tục, hoặc là tay cầm quyển sách, đi lừa gạt tiểu cô nương trên giang hồ.

Cái cuối cùng hình như có ám chỉ gì đó, ta không muốn ngẫm nghĩ, nhưng Trầm Phiên nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, đưa hắc đuôi tới trù phòng, hai người dùng chôi đối chiến đến mấy trăm hiệp, cuối cùng bị đại ca song song tha ra ngoài cho chó ăn, cái này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Bất quá trong lúc đó, ta có thể nghĩ đến, chỉ là đứng dậy, nỗ lực bày ra một dáng cười, song song liều mạng nỗ lực xóa đi mồ hôi lạnh sau lưng mình.

"Hiểu lầm, hiểu lầm. Thực sự là hiểu lầm."

Nói, ta từ bên hông lấy ra một khối ngọc bội ném cho hắn.

"Lúc trước là hiểu lầm mà thực ra. đây chính xác là Trầm gia, cái này là tín vật của mấy huynh đệ Trầm gia ta, người xem xem."

Hắn giơ tay tiếp được ngọc bội, cầm ở trong tay tỉ mỉ nhìn một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn ta thì nhãn thần có thêm vài phần khinh bỉ.

"Ma giáo hôm nay cũng thật là dụng công, vì gạt một mình ta, mà ngay cả cái này cũng phỏng theo làm giả."

Ta khóc không ra nước mắt.

[35]

Thằng đến chạng vạng, hai người kia cãi nhau mệt mỏi, đều tự nghênh ngang đi mất, mà dưới sự tận tình khuyên bảo giáo dục nhiều lần của ta, Duẩn Trình cuối cùng cũng tiếp nhận được hiện thực rằng tất cả những việc này đều chỉ là hiểu lầm. Nhưng nhãn thần hãn nhìn ta lúc gặm màn thầu, chính là có chút đề phòng, điều này khiến ta rất là thương cảm.

Hãn mặc dù đã báo tên họ với ta, nhưng môn phái võ công không hề đề cập đến, ta bên này nhưng đã đem hết toàn bộ già trẻ lớn bé nhà mình nói hết một lần. Ta nhìn ra được, hãn vẫn không quá tín nhiệm ta.

Đại khái chỉ có thể chờ ngày mai Trầm Phiên hoặc Âu Dương ai đó trong số hai người bọn họ tới, để hãn nhận thức khuôn mặt, mới có thể khiến hãn báo ra gia môn rồi.

Ta một bên nghĩ thế, một bên ôm lấy rơm rạ -- chuyện lần trước suýt nữa bị chôn sống đối với Duẩn Trình tạo thành tổn thương lớn, hãn lập tức lui ba bước: "Làm gì?"

"Sắc trời không còn sớm nữa, vết thương người còn chưa ổn, sớm đi ngủ đi. Ngày mai ta đem lão Tam hoặc Âu Dương đến cho người gặp mặt."

Ta nỗ lực khiến ngữ khí của mình nghe có vẻ hòa ái dễ gần.

Hãn nhìn ta, đột nhiên đoạt lấy rơm rạ, sau đó giơ tay lên, rơm rạ như thiên nữ tán hoa lả tả bay xuống, trong nháy mắt đã chiếm hết toàn bộ chỗ để chịu nhất an toàn nhất trong chuồng.

"Nếu người thực sự là người trong chính đạo." Hãn nói hai chữ "Chính đạo" thì, khóe miệng có chút cười nhạt, "Tối nay ta ngủ bên này, người qua đó ngủ!"

Hắn hất hất cằm, ta theo hướng hắn chỉ quay đầu lại, vừa lúc cùng Đạp Tuyết bốn mắt nhìn nhau.

Tên kia khinh thường phát ra một tiếng phì phì trong mũi, bảo bảo chân uy hiếp.

Lại quay đầu lại lần nữa, đã thấy Duãn Trình nằm trên rơm rạ, đưa lưng về phía ta, thân thể cứng đờ, ta nghĩ chỉ cần bước một bước về phía hắn, hắn sẽ lập tức nhảy dựng lên, dùng ánh mắt đem ta chọc thành cái rồ.

Đơn giản mà nói, đêm hôm đó, ta ngủ cũng không sai.

Xương khớp ở trên người, đại khái chỉ bị đạp gãy có ba cái.

Ngày thứ sáu

[36]

Sáng sớm tỉnh lại, ta nghĩ trên người đau muốn chết, cố chống đứng lên, vừa vặn đụng trúng bụng của Đạp Tuyết.

Ta lăn một vòng trốn đi, nhưng phát hiện rơm rạ ở khu vực an toàn bên kia đã được sửa sang lại, xếp thành một đồng, bên cạnh căn bản không nhìn thấy người.

Trong lòng ta trầm xuống.

Hắn chắc sẽ không vì nơi đây là Trầm gia trang, sợ dĩ nhiên nghĩ có thể yên tâm lớn mật không cần cố kỵ gì nữa đấy chứ?

Nếu là đụng tới Trầm Phiên và Âu Dương thì còn tốt, giả như hắn đụng tới hạ nhân khác, đến lúc đó bị nắm đi dâng cho đại ca, đại ca cũng sẽ không quản kẻ tự tiện vào trang là người đẹp hay kẻ quái dị, là chính đạo hay ma đạo, một mực chỉ có "Tha ra ngoài băm cho chó ăn" mà thôi.

Nghĩ tới đây, ta không khỏi một trận nóng lòng; tuy nói chỗ bị đập chính là đau như kim châm muối xát, nhưng cũng bất chấp nhiều như vậy. Ta tiện tay vỗ vỗ mông Đạp Tuyết, bảo nó an tĩnh, sau đó phúi phúi bụi trên người, lập tức xông ra ngoài.

Không biết hẳn là nên vui mừng hay là nên thương tâm, còn chưa đi được mấy bước, ta liền đụng trúng Âu Dương.

Nếu như nói vui mừng, quả thực nên vui vẻ, bởi vì ở bên cạnh Âu Dương, xác thực chính là Duẫn Trình không sai.

Thế nhưng nếu như muốn nói thương tâm thì cũng thật sự rất thương tâm, bởi vì Âu Dương đang mặt cười dâm tà ghé vào bên người Duẫn Trình mà giở trò, người kia rõ ràng là bị điểm huyết, vẻ mặt đang rất bi phẫn.

Trái lo phải nghĩ, ta vẫn là hết sức nghiêm túc đi đến phía sau Âu Dương, vỗ vỗ vai của hắn, song song cũng nặng ho khan vài tiếng.

[37]

"Đại gia người!" Âu Dương vẻ mặt oán giận.

"Người gạt ta!" Duẫn Trình vẻ mặt bi phẫn.

[38]

Ta dùng ba trăm chiêu mới đem Âu Dương đánh chạy; sau đó dùng mất ba canh giờ mới khiến Duẫn Trình tin tưởng cái tên vô liêm sỉ mọi cách phi lễ hắn kia xác thực chính là 'thất bộ tiểu' Thất công tử trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy.

"Kỳ thực hẳn vốn cũng không phải thế này, lúc hắn mười ba tuổi thì, cùng với những lời đồn đại bên ngoài cũng không sai biệt lắm." Thấy Duẫn Trình an tĩnh lại, lòng ta cũng bình thản hơn một chút, một bên nói cho hắn

biết chút ít về quá khứ, một bên băng bó vết thương trên người cho chính mình.

"." Hãn ngồi ở bên kia, quay đầu đi không nhìn ta, bắt quá lúc nhỏ khi ta kể chuyện xưa cho Trầm Phiên Trầm Kha, biết hãn trên mặt tuy không có hứng thú, nhưng trong lòng rất là hiếu kì. Chút tính tình con nít đó ai cũng có, hãn lại tâm cao khí ngạo, ta cũng không tiện vạch trần chọc ghẹo hãn, chỉ là kể tiếp.

"Võ công tốt, cũng có chút niên thiếu tính tình, trên khuôn mặt không có bất cứ biểu tình gì, khiến người khác rất khó nắm bắt. Khi đó, đừng nói là thấy mỹ nhân bình thường, dù là thiên tiên hạ phàm đứng ở trước mặt hãn, hãn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái."

Như thế kể xuống, tay ta cũng ngừng lại một chút; trước mắt tựa hồ như lại hiện ra hình dáng Âu Dương năm đó.

Tuấn tú niên thiếu, tam xích thanh phong, tay áo phiêu phiêu, tựa như xuất trần.

Nếu như năm đó không xảy ra chuyện kia thì.

"Vậy, vậy hãn giờ sao lại biến thành như vậy?"

Thanh âm có chút chần chừ của Duãn Trình vang lên, ta lúc này mới phản ứng lại, mới rồi chỉ toàn nghĩ đến chuyện của hãn, lại có chút thất thần.

Ta có điểm xấu hổ, ho một tiếng.

"Lại nói tiếp. Kỳ thực cũng rất bình thường thôi. Hãn, năm mười sáu tuổi, xảy ra một chuyện."

". Chuyện gì? !"

Ta thở dài, ánh mắt lướt qua Đạp Tuyết và hàng rào chuồng ngựa, phiêu về một hướng xa xôi nào đó không rõ.

"Hắn. Năm mươi sáu tuổi, không cần thận gặp phải đại ca ta."

[39]

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Đại ca ta chính là cái ao rửa bút của Vương Hi Chi[1].

[40]

Ta đem vết thương trên người xử lý tốt, lại chiếu cố Đạp Tuyết một trận. Duẫn Trình cũng rất ngoan, có lẽ là trực tiếp bị Âu Dương dọa, hắn ngồi ở một góc chuồng ngựa, cho màn thầu thì hắn gặm, cho nước thì hắn uống, chính là yên lặng một chút cũng không động.

Hắn như thế an tĩnh, ta cũng rất cao hứng. Nhưng vẫn là có một chút lo lắng, ta đi lấy nước phải rời khỏi một hồi, cố tình dặn hắn một tiếng.

"Hiện tại trong trang không được an ổn lắm, người tốt nhất là đừng có nơi nơi chạy loạn."

Hắn nhìn bên cạnh không nói gì. Bất quá ta biết hắn khẳng định là nghe thấy được.

Ta thở dài, nhắc lên thùng nước lẹ tay lẹ chân mà rời đi -- người chính là như thế, ở yên không lên tiếng, bản thân cũng sẽ không chọc ra cái gì đại động tĩnh tới.

Thế nhưng ta đã quá ngây thơ rồi, lúc ta trở về thì, rơm rạ rơi đầy đất, Duẫn Trình bị điểm huyết đạo, trong miệng còn bị nhét thứ gì đó, vạt áo trên người bị xả ra hơn phân nửa, cả mặt đỏ bừng.

Ta ngẩng đầu nhìn hướng bên kia, Trầm Phiên dựa vào Đạp Tuyết cầm màn thầu, hướng ta vẫy vẫy tay.

"Nhị ca người cũng thật không cẩn thận, ngay cả huyết đạo giải rồi cũng không biết, vạn nhất để hãn chạy mất thì biết làm thế nào."

Ta còn chưa kịp trả lời, hãn đã bẻ một miếng màn thầu nữa đút cho Đạp Tuyết, sau đó nhẹ nhàng hướng ta đi tới, cười rất giống Âu Dương.

"Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim[2], nhị ca nhanh nhanh ném thử tư vị đi."

[41]

"Ta không lừa ngươi, thực sự."

Hao hết lời lẽ đem Trầm Phiên đuổi đi xong, ta đối Duẩn Trình xin lỗi lẫn thanh minh, vẫn dong dài tới tận chạng vạng, hãn mới miễn cưỡng hòa hoãn thần sắc, ta nhanh nhanh rót cho hãn một chén nước, hãn nhận lấy, hoài nghi liếc mắt nhìn ta, bất quá vẫn uống.

"Kỳ thực lão Tam hãn vốn cũng không phải là người như thế, kỳ thực hãn."

"Kỳ thực thế nào?" Hãn buông bát nước, tự tiểu phi tiểu nhìn ta, "Người sẽ không định nói, hãn xảy ra chuyện gì đấy chứ?"

Lòng ta trống rỗng gật gật đầu.

"Hãn xảy ra chuyện gì?"

Ta nuốt một ngụm nước bọt.

"Hãn. lúc hãn sinh ra. Không cẩn thận gặp phải đại ca ta."

[42]

Vào đêm ta vẫn là cùng Đạp Tuyết ngủ chung một chỗ, tuy rằng đã xin lỗi Duẫn Trình vô số lần, hăn vẫn là không chịu phân cho ta một phần rơm rạ.

Ta lại một lần nữa vì Trầm Phiên vì Âu Dương hai người bọn họ mà chịu thay tiếng xấu.

Duẫn Trình không có hỏi quá ta, nhưng kỳ thực ta rất muốn nói cho hăn, ta trước đây cũng không phải như bây giờ đâu.

Chỉ là khi còn bé ngây thơ vô tri, không cẩn thận gặp phải đại ca, Trầm Phiên, Âu Dương mà thôi.

[1] Vương Hi Chi: một thư pháp gia thời Đông Tấn, được xưng là thư thánh

[2] Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim: đêm xuân một khắc giá ngàn vàng - câu này khả năng ai cũng biết nhỉ ^^

Ngày thứ bảy

[43]

Lần này ta đã rút kinh nghiệm rồi, trời còn chưa sáng đã dậy. Đạp Tuyết bị ta đánh thức, ít nhiều có điểm không hài lòng mà chà chà chân. Ta nhanh chóng đứng lên, vái nó một cái, vượt lông nửa ngày, lúc này mới đem nó vượt thuận được.

Bất kể là đại ca hay ngựa của đại ca, đều là thứ ta không thể dây không thể chọc vào được.

Ta nhẹ tay nhẹ chân đi ra, thấy Duẩn Trình còn ngủ, nằm ở trên đồng rơm rạ. Ta nghĩ đánh thức hẳn phỏng chừng còn phiền phức hơn cả đánh thức Đạp Tuyết nữa, vì vậy cũng không lên tiếng, nhắc thùng nước lên đi ra ngoài.

Chờ ta trở lại, trời còn chưa sáng, Duẩn Trình còn ngủ bên đó.

Lấy nước xong còn không có buồn ngủ, ta thẳng thắn ngồi xuống bên người hẳn, một bên nhìn chăm chăm Đạp Tuyết một bên chờ Âu Dương đem màn thầu sáng tới.

Đợi khi sắc trời trắng bạch, Âu Dương không có tới, nhưng thật ra Duẩn Trình hơi động một chút.

Ta còn chưa kịp quay sang nói tiếng 'sớm', đã cảm giác được trên cổ một trận mát lạnh.

"Ta quả nhiên đã nhìn lầm người!"

[44]

Ta nhanh chóng biện bạch thanh minh, còn cúi người vái hẳn, so với Đạp Tuyết còn thành tâm hơn, nói đủ công phu một nén nhang, ngay cả nước lấy tới cũng bị ta đổ hết một nửa, hẳn mới đem đao nhỏ gác trên cổ ta lấy xuống.

Cái đó ta vẫn thường để bên hông, bình thường dùng để cạo râu. Hẳn nhẹ nhàng yên ảng lấy được tới, quả nhiên là tay chân lạnh lẽ.

Ta sờ sờ cái cổ, xoay người sang chỗ khác, nhưng phát hiện hẳn lại nằm xuống, trong tay còn nắm đao của ta.

"Ta ngủ một chút, đừng phiền ta."

"Màn thầu tới thì sao?"

Hắn tựa hồ co quắp một chút, trong giọng nói lập tức mang theo cường liệt không kiên nhẫn.

"Màn thầu tới để lại, Âu Dương tới đánh chết."

Ta quả nhiên không nhìn lầm người. Duẫn Trình không chỉ là người thông minh, ngay cả công phu thích ứng hoàn cảnh cũng là số một.

[45]

Ta tuy không đánh chết Âu Dương, thế nhưng màn thầu thì có để lại.

Lúc cầm màn thầu còn đang bốc khói nhìn Duẫn Trình, hắn đã đem rơm rạ dọn lên, đang vượt bờm của Đạp Tuyết, không biết đang nói gì với nó. Ta ho khan một tiếng, hắn quay lại nhìn ta.

"Người nếu như muốn gạt Đạp Tuyết trốn, vậy rất là không dễ." Tuy rằng trực tiếp chỉ ra như thế thực có điểm xấu hổ, thế nhưng để phòng hắn lại làm ra việc gì ngốc nghếch, ta vẫn nói tiếp, "Ngoại trừ đại ca ra, ngay cả Trầm Phiên cũng chỉ có thể sờ sờ nó. Người xem ta mỗi ngày cho nó ăn, buổi tối ngủ cũng bị nó đạp thành như vậy."

Mặt Duẫn Trình hơi đỏ lên, bước nhanh tới, cũng không sợ nóng, từ trong tay ta cầm lấy một cái màn thầu, xoay người sang chỗ khác.

"Ta lúc trước vẫn thấy kỳ quái, Trầm gia trang của các người to như vậy, trong chuồng ngựa sao chỉ có một con ngựa?"

"Đây là chuồng ngựa chuyên dụng của đại ca, Đạp Tuyết cùng mấy con ngựa khác không hợp nhau, trừ ta ra cũng không ai dám chiếu cố nó."

"Thì ra là thế, danh câu (ngựa tốt) tính khí rất lớn, vậy cũng bình thường."

"Thuận tiện nói." Ta một bên cắn màn thầu một bên bổ sung, "Trù phòng mà Âu Dương đang làm chính là chuyên dụng của đại ca, màn thầu của hắn chính là ngon nhất, ta trước đây đi nơi khác, ăn không có thơm được như thế này."

Duẩn Trình cơ thể hơi dừng lại, ta biết hắn nghĩ tới cái gì, nhanh chóng bỏ thêm một câu.

"Ách. Bất quá, chuồng heo kia của Trầm Phiên xác thực là phổ thông, không phải là chuyên dụng của đại ca."

[46]

Bị Duẩn Trình ở như thế vài ngày, sống cũng không có gì thay đổi. Ta dặn Duẩn Trình đừng chạy loạn, sau đó liền bắt đầu lo trước lo sau.

Duẩn Trình ngồi bên người Đạp Tuyết, cùng nó nhìn ta. Hắn tuy không hỗ trợ, nhưng chí ít cũng không gây thêm phiền toái cho ta; huống hồ hắn nhìn như thế, ta thấy hình như cũng có thêm được vài phần nhiệt tình.

"Người vẫn nói ta không thể đi." Làm đến tận chiều, hắn đột nhiên mở miệng, "Vậy lúc nào mới được?"

"Nếu nói thật, ta không muốn người đi."

Ta vừa dọn rơm rạ vừa nói.

Phía sau không nói gì.

"Âu Dương hắn kiếm được một người vợ cũng không dễ dàng, chỉ cần hời hợt một tiếng với đại ca, vậy là danh chính ngôn thuận rồi, người ở lại trong Trầm gia trang có gì không tốt."

Người đừng thấy Âu Dương như vậy, kỳ thực người cũng rất."

Ba một tiếng, lúc ta quay đầu lại, chỉ nhìn thấy gáo nước đáng thương đã vỡ thành tám mảnh nằm trên mặt đất, Đạp Tuyết nhìn ta bào bào chân. Duẩn Trình đã không thấy bóng.

[47]

Ta mất thật lớn khí lực mới tìm được hãn, khuyên trở lại chuồng ngựa.

"Ta thực sự chỉ muốn chọc cười người thôi." Ta nịnh nọt nhìn hãn.

"Ta cũng thực sự chỉ muốn giết người thôi." Hãn cười lạnh nhìn ta.

Ta tin hãn, hãn không tin ta.

Ta chỉ có thể rưng rưng đóng gói tiếp tục qua phía bên Đạp Tuyết ngủ.

[48]

Lúc ta đang than thở, đang nghĩ trên người mình đã có thêm thật nhiều khối thâm tím thì, Duẩn Trình bên kia cũng đã thông thạo đem rơm rạ trải xuống đất, nằm lên trên, đưa lưng về phía ta.

Ta nuốt nước bọt, quyết định thực hiện kế hoạch đêm qua vừa nghĩ ra.

Chờ hãn hô hấp đều đều xong, ta nhanh chóng nhẹ nhàng từ từ đến bên người hãn, sau đó cẩn cẩn dực dực nằm xuống.

Vị trí tốt đúng là vị trí tốt, rơm rạ tốt đúng là rơm rạ tốt, tuy rằng thêm một người, vẫn rất là thoải mái.

Trong mơ màng hình như ta cảm giác được phía sau cười một cái, bất quá không có nghe tiếng.

Sau đó ta ngủ.

[49]

Tối hôm đó ta làm một giấc mộng, trong mơ ta lén lút cùng với Duẩn Trình chuồn ra khỏi trang, lâu thật lâu cuối cùng hẳn mới chịu tin lời ta nói, dọc đường đi ta giúp hẳn chặn kẻ thù, cùng hẳn nơi nơi loạn chuyển trên giang hồ, thẳng đến khi A Kha xuất giá mới trở về, nếu không phải A Kha nói còn muốn gặp ta, hai ta phỏng chừng sẽ bị Âu Dương và chó của đại ca cứ thế chặn ở ngoài cửa.

Bất quá cuối cùng vẫn tiến vào, uống hảo vài chén rượu, nghe thật nhiều tiếng chúc mừng, Trầm gia trang trên dưới vui vẻ.

Buổi tối ta cùng Duẩn Trình ngủ trong một gian phòng, trên một chiếc giường, giống như lúc cùng nhau đi bên ngoài vậy.

Tập quán rồi.

Bất quá ta xác thực phải thừa nhận, ta không nghĩ tới giấc mộng này sau đó đã trở thành sự thật.

-- toàn bộ văn hoàn --